

derfor kunde man dog gerne være gaaet til en stor Indskrænkning af disse Kort og samtidig have forhøjet Priserne paa dem. Det er imidlertid ikke sket ved dette Lovforslag, det er saa langt fra Tilfældet, at Lovforslaget endog indfører en ny Art, som vi ikke have kendt før, nemlig Ugekort til visse Tog, og derhos nedsætter Prisen paa Abonnementskort under, hvad Kommissionen havde foreslaaet. At de nuværende Priser paa denne Uendelighed af Kort, Ugekort, 14 Dageskort, Maanedskort og Aarskort føre til forunderlige Resultater, skal jeg fremdrage et Eksempel paa, der især gælder Kortene mellem to bestemte Stationer; der er Forholdet ganske urimeligt. Den sidste Taler var allerede inde paa at godtgøre, hvilken Indvirkning netop dette Kortsystem mellem to bestemte Stationer har haft paa Kystbanens Rentabilitet. Det er mig bekendt, og jeg har det fra bedste Kilde, at paa et Kort f. Eks. fra Kjøbenhavn til Lyngby er der mange, der køre hver Tur for 6 à 7 Øre, altsaa for langt, langt mindre end det, man maa betale, naar man staar op paa en Sporvogn og kører igennem en Gade eller to. Medens en almindelig rejsende, der kommer og vil tage en Købillet, maa give 30 Øre for en saadan, saa kan den anden i Virkeligheden betale sin Rejse med 6 à 7 Øre. Noget lignende er maaske Tilfældet i endnu større Udstrækning paa Kystbanen. Jeg føler mig altsaa meget skuffet, ikke over, at Lovforslaget ikke har strøget alle Abonnementskort, thi det stod mig klart, at et saa rationelt og radikalt Skridt vilde man ikke gaa til, men for det første over, at man ikke har indskrænket Antallet af Kortarter, saaledes at f. Eks. 14 Dageskort ikke mere kunde faas, idet man kun beholdt Maanedskort og Aarskort. 14 Dageskortene indeholde nemlig en særlig Fare og Ulempe for Banerne. De løses hovedsagelig og som Regel i stor Mængde dels af Udlændinge, dels af ferierejsende, netop i den Tid, hvor Materiellet har saa uhyre ondt ved at slaa til, hvor Banerne overfyldes paa den stærkeste Maade, hvorimod man kan gaa ud fra, at Maanedskort og Aarskort mere løses af forretningsrejsende, af Folk, der virkelig have Forretninger at drive, og ikke af lystrejsende, hvis Rejseudgifter Staten dog ikke skulde yde Tilskud til, saa at den derved taber paa Befordringen af dem.

Jeg skal forlade hele dette Kortvæsen, som jeg hellere vilde kalde Kortvæsen, for at gaa over til et Punkt, der for mig er meget væsentligere, og hvor jeg er i

bestemt Uoverensstemmelse navnlig med den ærede sidste Taler (Madsen-Mygdal). Han glædede sig over, at efter Forslaget vare Billetterne og dermed Statsbanernes Befordring bleven billigere hvad Nærtrafikken angaar. Han mente, at der tidligere var gjort Nærtrafikken Uret, og at man nu søgte at gøre denne god igen. Ja, det er sandt, man søger virkelig at gøre den god og gøre den god paa en saadan Maade, at Befordringen i Nærtrafikken ikke bliver højere, end den er efter den nugældende Lov, den bliver endogsaa i ret mange Tilfælde billigere. Dette er imidlertid en underlig Ting, thi naar alle ere enige om, at det ere urimelige lave Takster, vi have for Personbefordringen her i Landet, og at der ikke kan findes Mage til dem rundt omkring hos vore Naboer, saa er det dog mærkeligt, at man, naar man gaar til en Reform af Takstloven, saa ikke forhøjer Taksterne for Nærtrafikken, men for en stor Del endogsaa gør dem billigere, end de ere nu. Hvad det betyder, vil let skønnes, naar man erindrer, at Nærtrafikken har mellem 6 og 8 Millionér rejsende, medens Fjerntrafikken kun har 4—500,000, ikke en halv Million. Det vil altsaa let ses, hvor meget Statskassen gaar tabt af derved, at man netop lader Nærtrafikken, den, der alene kunde give Pengene ved en Forhøjelse, delvis slippe billigere end hidtil. Det er et Hovedpunkt, som jeg maa holde fast, og min Betragtning deraf gør, at min Tilslutning til Lovforslaget kun bliver betinget. Jeg er ganske enig i, at Lovforslaget bør føres igennem, vi trænge saa haardt til at faa en forøget Indtægt af Statsbanerne, at man maa se gennem Fingre med mange Ting, som man ikke synes om, for dog at faa noget. Jeg vil derfor ikke rejse nogen absolut Modstand mod dette Lovforslag, tværtimod, jeg vil villig medarbejde til dets Gennemførelse, men om muligt med Forandringer, der gaa noget i den Retning, jeg her har antydnet. Jeg vilde naturligvis helst have, om Lovforslaget kunde gaa helt i den Retning, jeg ønsker, men jeg er ikke saa sangvinsk, jeg tror ikke, det vil lykkes mig at overbevise ærede Medlemmer om, at saadan og saadan burde det egentlig være. Det tror jeg ikke, men det kunde jo dog være, at min Paavisning, som støtter sig paa Tal og støtter sig paa et ret stort Studium, kan jeg sige, kunde have nogen Indflydelse paa enkelte ærede Medlemmer og maaske ogsaa paa den højtærede Minister, saa at han kunde